

[Undervisningsministeren.]

heller ikke islandske håndskrifter, der i middelalderen har været i Norge og derfra er kommet til Danmark. Specielt vil jeg understrege, at Island ikke har ønsket udleveret håndskriftbrudstykkerne af Placidus saga, Blasius saga og Mattheus saga i am 655 quarto IX. Gýlfi Gíslason.“

Jeg nævner dette for at vise, at vi ikke kan fæste lid til de lister, der har været fremme, og at hele spørgsmålet om listerne først begynder nu; og på det område har jeg altså den mest ubetingede tillid til de sagkyndige, der nu alene og ensidigt udpeget af Københavns universitet skal til at arbejde med denne sag.

Der har været sagt adskillige ting om forskningens rolle fremover, og jeg var glad for de bemærkninger — det skal jeg ikke lægge skjul på — som det ærede medlem hr. Per Møller fremsatte om de klare tilsagn, der var givet. Jeg skal ikke vende tilbage til buketstilen, som det ærede medlem anslog, men prøve på at finde en vase til buketten ved lejlighed, jeg takker i hvert fald for den. Det har været helt afgørende for mig, at vi i løbet af denne vinter har fået tid til at behandle bl. a. dette punkt.

De ærede medlemmer hr. Helveg Petersen og hr. Dupont var inde på, hvilken sikring der er blevet givet forskningen med henblik på fremtiden. Helt afgørende må her professor Helgasons ord, som er gengivet i betænkningen, veje til. Han siger — hvad også vi, der ikke er sagkyndige, har haft en fornemmelse af — at der fortsat vil være gode forskningsmuligheder både på Island — jeg kan i parentes indskyde, at de af os, der under Nordisk Råds møde i Reykjavik havde lejlighed til at se de forhold, hvorunder man i Island opbevarer og arbejder med håndskrifterne, vil have let ved at tro professor Helgasons ord om de islandske forskningsmuligheder — og også her i landet. Det er jo ikke, om jeg så må sige, en hr. hvem-som-helst, der giver denne garanti; det er den mand, som professor Westergård-Nielsen i den kronik om drømmesynerne, som der er hentydet til nogle gange, kalder den ypperste kender i Skandinavien af de islandske håndskrifter. Det er denne mand, der giver sin garanti for, at forskningen har sine muligheder

fremover. Jeg hæfter mig også ved, at i det svar fra Den arnamagnæanske Kommission, hvori man knytter kommentarer til professor Helgasons svar, siger man udtrykkeligt med hensyn til den fremtidige forsknings muligheder, at man stort set kan tiltræde det svar, der er afgivet. Der er altså ikke nogen afgrundsdyb forskel i vurderingen mellem kommissionen og professor Helgason, hvad dette angår.

Jeg skal på grund af det fremrykkede tidspunkt spare det høje ting for flere citater og kun nævne, at der for nogen tid siden var et interview med den svenske forsker dr. Hallberg fra Gøteborgs universitet, og han betragtede det absolut som en fordel, at han fremtidig kunne komme til at forske håndskrifterne i det miljø, hvor de hørte hjemme. Han sagde, at det måtte være en umiddelbar fordel for både ham og andre forskere uden for Danmark og Island, at de kunne komme til at forske disse håndskrifter i Island. Det viser kun, som vi også ved, at der ikke er enighed hos sagkundskaben på dette punkt.

Jeg har givet tilsagn om, at jeg vil være meget velvillig i retning af at komme med bevillingsansøgninger til det høje ting. Uden at jeg skal nævne beløb i kroner og øre — det kan man jo ikke — kan jeg sige, at vi, der nu gennemfører dette lovforslag, må føle os forpligtede over for forslag om stipendierejser, der vil være nødvendige for, at forskningen fremover kan få et godt forløb. Jeg står selvfølgelig ved det tilsagn, der er givet om, at alt må fotograferes og konserveres, inden det udleveres til Island. Jeg tror, at man i Island har en virkelig stor gruppe af forskere parat til at arbejde med håndskrifterne. Når man ser de oplysninger, der er givet i bilagene fra Århus universitet, Københavns universitet og Islands universitet om, hvem der har studeret islandske håndskrifter, er det helt klart, at der er flere ved Islands universitet, der har studeret islandsk dybtgående, end der er ved de to andre universiteter. Det kan man da ikke undre sig over; hvad man måske kan undre sig en lille smule over, er de tal, der nævnes fra Århus og København, det er noget i retning af 2, 3, 4 eller 5, men det skal jeg nu ikke sige noget om, for jeg ved ikke, hvilke muligheder der er for senere at få glæde af et studium af denne karakter.